

Publicerad 2012-07-16 17:56 av elden

om elden finns kvar

Jag driver mig själv till vansinne.

Det är någon märklig smärta som då och då sprider sig i hela min kropp, jag måste göra någonting.

Och jag önskar och tänker, drömmer, filosoferar, men jag orkar aldrig riktigt tänka klart. Det känns som om jag inte lever i min egen verklighet. Jag är inte längre närvarande, alltid någon annanstans, aldrig tillfreds. Det är någonting som gnager, Kirkegaard, men jag tycker mig veta vad jag söker för sanning.

Det står ganska klart för mig vad jag vill göra, vad jag vill sysselsätta mig med. Eller ja, jag vet åtminstone vad som intresserar mig, men hur jag ska göra allt det där vet jag inte. Jag träffar vänner flera dagar i veckan, jag tränar hyfsat regelbundet, jag går ut, jag läser, jag försöker ordna min tillvaro och tänkta framtid.

Bara det där lilla, I'm not here.

Dansa streetdance riktigt bra, läsa kriminologi, skriva mycket, dansa ännu mer, spela gitarr och sjunga, äta middag och dricka vin med vänner, dricka te och läsa en massa böcker, försöka göra världen något bättre, vara allmänbildad, veta vad som händer i världen, veta mer om politik, göra yoga eller meditationsövningar regelbundet (varje dag?), äta bra och gärna så mycket veganskt/vegetariskt som möjligt, träna mycket, älska. Är det kärleken jag saknar?

Allt jag vet är att jag brinner. Och den där elden sliter i hela mitt inre, vrider runt mina organ och får mitt hjärta att flämta. Vad ska jag göra med mitt virrvarr av rastlösa tankar?

Det kan göra så ont ibland.

Det är bara det.

Ska det vara såhär?

Det känns inte riktigt som om jag lever mitt eget liv, jag känner mig som någon annan.

Och de säger att det inte handlar om att finna sig själv, utan att skapa sig själv. Är det ändå inte en kombination? Eller finns det inget riktigt jag inom mig? Någonting som är en kärna längst där inne, även om den kanske inte är så väldigt stabil?

Och hur jag hatar att bli klappad på huvudet.

Hur jag hatar pojkvänner som kräver att jag ska ge upp mina drömmar och min vilja för dem. Hur jag hatar männen som ger mig blickar, som betraktar min kropp som ett köttstycke, hur de vill leka med mig som en docka. Och hur jag hatar mig själv för att jag vandrar runt som just den döda dockan, med blonda lockar och korkade blå ögon, mjukt formade hallonläppar. Ska det vara såhär? Min själ blöder.

Hon är en sådan där kvinna du märker så fort hon tar ett steg över tröskeln. Med det där vackra, genuina utseendet och brinnande ögon. Orden ur hennes mun glöder, men hon har glassplitter inristat i huden.

Du vet en sådan kvinna, vars charm lockar fram ärliga leenden men vars huvud dunkar av självförakt.

En kvinna med smal men kurvig kropp, starka muskler men som behållit den kvinnliga slankheten, mjukheten. Med målade naglar, mjuk hy och långt hår med naturliga färgskiftningar.

En människa med ett intensivt, kreativt inre, en dansare och författare med stort intresse för samhället, socialpsykologi och kriminologi.

En förebild för sina småsyskon, ett problembarn som förvandlades till en intensiv personlighet.

Du vet, en sådan där kvinna med långa hyllor fyllda av böcker, cd och lpskivor, manus och skrivböcker.

Med fotografier och berättelser samlade bland udda tekoppar, garderober med genuina kläder och tavlor med mening på väggarna. Hon som bor i en lägenhet klädd av kreativitet, genomsyrad av mänsklig kärlek och brinnande ambition.

En flicka som inte längre försöker gömma sig i mäns famnar för att fly från sig själv. En kvinna som slutade rymma från för intensiva känslor, och som istället tagit emot alla slag och växt sig starkare och mer levande än någonsin.